

Les primeres informacions sobre la intenció de Ford de traslladar fora de la planta d'Almussafes part de la seva producció actual van aparèixer a principi d'any. En el cas del Mazda2, la preocupació va saltar després que un directiu de la companyia japonesa —que està participada en un 33% per Ford— manifestés que la fabricació de la nova versió del vehicle es tornaria a fer a l'Àsia per reduir els costos de producció. Pel que fa al Ford Ka, la notícia que es deixaria de fabricar a Almussafes es va confirmar el passat mes de setembre, quan la firma italiana Fiat va anunciar que havia arribat a un preacord amb Ford per fabricar de manera conjunta dos utilitaris petits, el Fiat Cinquecento i el nou Ford Ka, previsiblement a la planta que Fiat té a Polònia.

Acord de garanties. Davant d'aquesta redistribució productiva, Gonzalo Pino, secretari general d'UGT-Ford i portaveu del comitè d'empresa, descriu la situació a Almussafes com de "compàs d'espera". "Volem arribar a un acord per posar fi al malestar que hi ha a la plantilla", afegeix. El nou escenari ha portat la UGT, el sindicat majoritari a la fàbrica, a elaborar un pla de "posada al punt" que recull la necessitat de mantenir la càrrega de treball de la fàbrica valenciana quan al 2008 s'hi deixi de produir el Ka. Aquest model, que es munta en exclu-

Trenta anys després de la inauguració de la planta de Ford a Almussafes (Ribera Baixa), la fàbrica viu moments difícils. Les alarmes es van disparar quan es va saber que dos dels quatre models que actualment s'hi fabriquen, el Ka i el Mazda2, no tenen garantida la seva continuïtat més enllà del 2007. Al cap de tres anys de batre rècords consecutius de producció, la incògnita plana sobre el futur de la fàbrica.

El compàs d'espera de Ford Almussafes

siva a Almussafes, representa el 15% de la producció de la planta. Així, els treballadors consideren prioritari que la companyia es comprometi a mantenir el volum actual de treball per poder conservar l'ocupació de la planta. En aquest sentit, el portaveu del comitè d'empresa deixa clar que "s'ha de fixar quina càrrega de treball tindrem quan perdem el Ka i, fins i tot, el Mazda. Independentment del producte que fabriquem, cal arribar a una producció de 1.800 unitats diàries, una xifra que

manté l'equilibri dels tres tornos de treball".

Però, a més d'assegurar el nivell de producció, els representants dels treballadors també incideixen en la necessitat de modernitzar les instal·lacions. Segons Pino, en els darrers vint anys no s'han fet inversions importants en la planta de muntatge, i en la situació actual aquesta deixarà de ser competitiva en un període de cinc anys. En aquest context, el president de la multinacional a Europa, John Fleming, es va comprometre a realitzar les inversions necessàries si, després de realitzar una auditoria tècnica, es conclou que les instal·lacions d'Almussafes han quedat obsoletes.

Camí de la solució. "Des del nostre punt de vista, el problema comença a tenir vies de solució", afirma Gonzalo Pino, qui a la vegada es queixa del fet que davant de la situació generada "l'administració valenciana encara no ha dit res pel que fa a aquest tema". I això que el cessament de la producció dels cotxes de segment petit a la planta d'Almussafes afectarà també la indústria auxiliar de l'automòbil, on es calcula que es poden perdre entre 250 i 500 llocs de treball.

Tot i començar a veure llum, a la fàbrica no es viu un clima de tranquil·litat. De fet, a principi d'octubre la

Cadena de muntatge de la fàbrica de Ford a Almussafes (l'Horta).

UGT va iniciar un boicot a les hores extres per exigir més personal. Actualment, Almussafes compta uns 7.300 empleats, dels quals més de 3.000 treballen a la planta de muntatge on, segons el sindicat, manquen com a mínim 100 treballadors més per evitar que la cadena de producció s'hagi de parar en determinats moments. "La política de les multinacionals és la reducció de costos i qui gestiona aquesta empresa ha anat tan lluny que ha reduït massa el personal per les necessitats de producció que tenim", assenyala Pino.

Després d'un període de bonança, en què la fàbrica ha batut durant tres anys seguits el seu rècord de fabricació, Ford Espanya té previst tancar l'actual exercici amb 370.000 unitats fabricades a Almussafes, lluny dels 450.000 vehicles produïts l'any passat, la millor marca de la història de la planta. Aquesta disminució de la producció entrava en els càlculs de la companyia des de principi d'any, pel llançament del nou Focus. Per això "no es va plantejar en cap moment l'acomiadament de cap nombre determinat de treballadors", apunta Pino. Malgrat tot, la política de reducció de costos salarials que Ford aplica en la seva secció europea acabarà afectant també Almussafes. Està previst que la propera setmana la direcció d'Almussafes presenti un expedient de regulació per a 120 treballadors de l'àrea tècnica, i no es descarta que en un futur aquests ajustaments s'ampliïn a l'àrea de producció.

Les expectatives no són gaire encoratjadores si tenim en compte que Ford Motor va anunciar fa una setmana que prepara "un tancament significatiu de fàbriques" després d'obtenir les primeres pèrdues trimestrals des del 2003. Però, malgrat l'escenari de crisi que es planteja, Gonzalo Pino es mostra optimista respecte al futur d'Almussafes en tant que "l'optimització de la capacitat de la planta garanteix beneficis al conjunt de Ford Europa". I és que, malgrat la incertesa, Almussafes continua sent no només la més rendible de les plantes que la multinacional nord-americana té a Europa sinó també la que té uns nivells més elevats de producció i qualitat.

Marta Carbó

Observatori empresarial

Oriol Amat

És 'intervencionista', l'Estatut, amb les empreses?

Enmig del xàfec que està caient en relació amb l'Estatut s'estan sentint algunes veus que critiquen l'excés d'intervencionisme en relació amb les empreses.

Cal dir en primer lloc que no es pot oblidar l'origen de les crítiques d'intervencionisme. Aquestes veus provenen essencialment de l'entorn polític, empresarial i mediàtic del PP. Per tant, és possible que moltes de les crítiques siguin interessades per evitar que Catalunya augmenti el seu nivell d'autogovern, que és el que en el fons pretén el nou Estatut. No perdem de vista "qui prodest?", és a dir: "a qui beneficien aquestes crítiques?"

Diu l'Estatut que els consumidors tenen dret a ser atesos oralment i per escrit en la llengua que elegeixin, i que la Generalitat promourà que l'etiquetatge figuri almenys en català. Curiosament, els que ataquen aquestes iniciatives els sembla inqüestionable que el castellà tingui aquests drets. Una radiooient de Salamanca deia l'altre dia que havia deixat de comprar un producte després de veure que ja havia incorporat la informació en català a més del castellà. La situació va ser molt ridícula quan un tertulià li va recordar que la llengua a què es referia era el portuguès i que feia anys que aquest producte era etiquetat així. La irracionalitat va continuar quan la senyora va insistir dient que no el compraria més. Un directiu d'una multinacional alimentària em deia la setmana passada que si havien d'afegir informació en català als seus productes potser haurien de tancar la filial catalana. Això és difícil de justificar en termes econòmics. A més, es tracta d'una empresa que etiqueta molts dels seus productes simultàniament en una desena de llengües. Moltes empreses etiqueten els seus productes en diverses llengües i no han perdut competitivitat. Cal fer l'esforç d'adaptar-se a cada país.

En la resta del redactat de l'Estatut no he sabut identificar augments d'intervencionisme. El que sí que canvien són la titularitat d'algunes competències, que passarien de ser exclusives de l'estat a ser exclusives, o compartides, de la Generalitat. No és que hi hagi més intervencionisme, sinó que l'estat pot perdre alguna competència o pot haver de compartir-la. Això afecta, per exemple, la labor d'inspecció de les caixes pel Banc d'Espanya o als aeroports.

Estic d'acord amb l'economista Joan B. Casas, que fa pocs dies deia en un debat sobre aquests temes que el que sí que té l'Estatut és més casuística, és a dir, més concreció en els temes que regula. I això es fa precisament com a reacció davant els precedents de les lleis estatals que han laminat amb posterioritat lleis del Parlament català. No es pot confondre concreció amb intervencionisme. No es pot confondre traspàs de competències de l'estat a la Generalitat amb intervencionisme empresarial.

